

Επιλεκτικός “Μονόδρομος” Νεωτερικότητα και Βλέμμα | Walter Benjamin

29/3

Τηλέμαχος Ανδριανόπουλος
Πέμπτη 29/3
ώρα 18.00
αίθουσα T102

Το θραύσμα ως έργο, ανθρώπινος συνωστισμός εμπρός σε μαζικά πυρά, αρχαϊκή τέχνη και συνείδηση του σώματος, ο οβελίσκος της Place de la Concorde, νεωτερική διαφήμιση και επιτάχυνση, τα χαρτονομίσματα ως αρχιτεκτονική της κόλασης, έργο τέχνης και ντακουμέντο, η ανάκλιση της γραφής, πρώτη θέα μίας πόλης μέσα στο τοπίο, η μαζική τύφλωση εμπρός στον κίνδυνο, Spes του Αντρέα Πιζάνο, η δύναμη της μετεγγραφής, καταστροφή και αιωνιότητα των ερειπίων, η προσήλωση στην προσωπική ύπαρξη, βιομηχανικός σχεδιασμός και η ψυχρότητα των αντικειμένων, “προς το πλανητάριο”. Ο τελευταίος είναι και ο μόνος τίτλος που απαντάται στο βιβλίο αυτολεξεί, πρόκειται για το καταληκτικό του κείμενο. Ο Theodor Adorno γράφει: “Ενώ η σκέψη του Μπένγιαμιν εισέρχεται, χωρίς κάποιο διανοητικό απόθεμα, μέχρις έρωτος, σε αυτόν το χώρο του μυθικού, η καθεμιά από τις προτάσεις του ριγεί από τη διαίσθηση η οποία εκφράζεται μια φορά στο βιβλίο ως αξίωμα: ότι αυτό το ένοχο όλο της νεωτερικότητας θα καταρρεύσει, είτε από μόνο του είτε από δυνάμεις που θα το γκρεμίσουν από έξω.” —

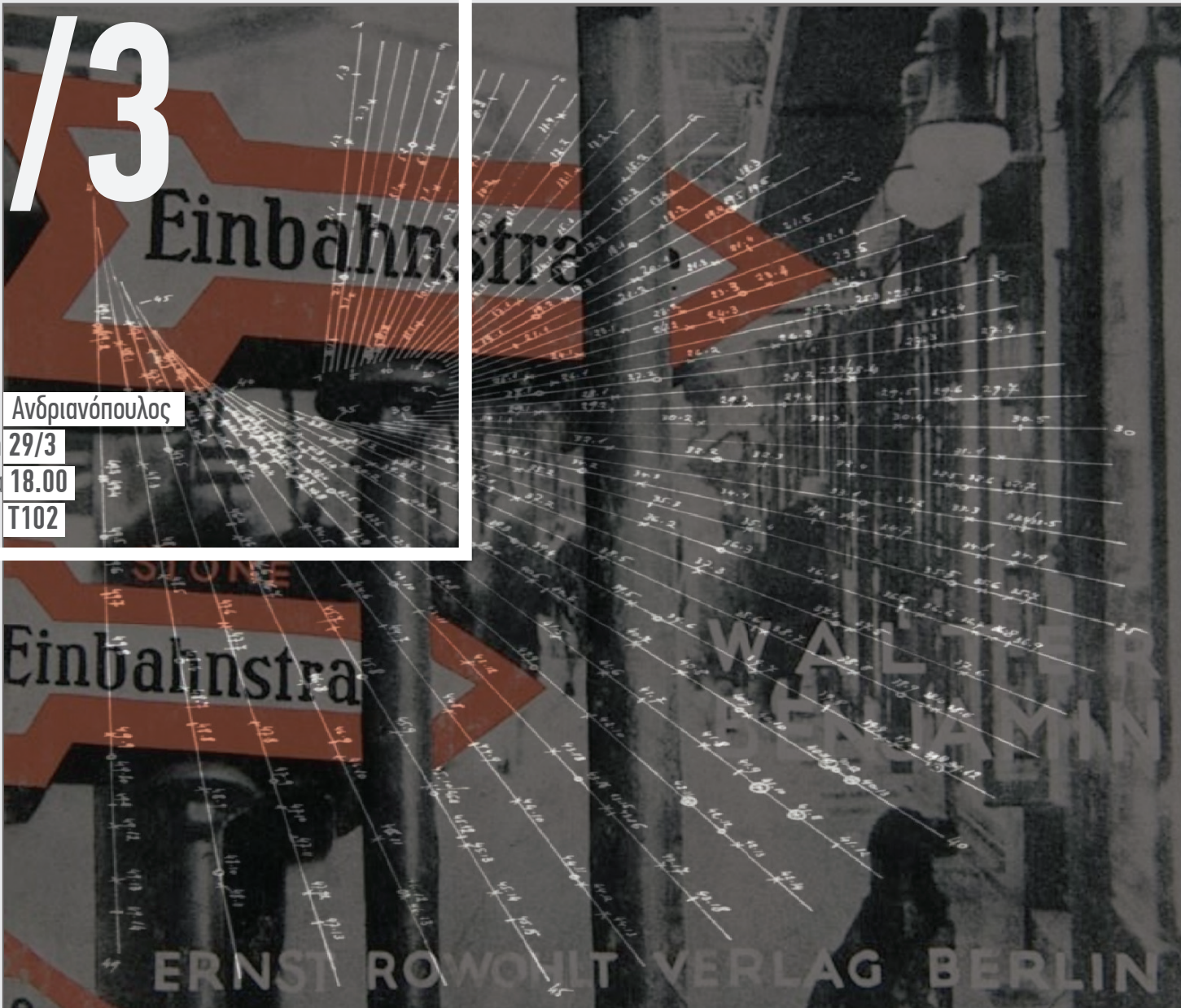

Επιλεκτικός “Μονόδρομος” Νεωτερικότητα και Βλέμμα | Walter Benjamin

29/3

Τηλέμαχος **Ανδριανόπουλος**
Πέμπτη **29/3**
ώρα **18.00**
αίθουσα **T102**

Το θραύσμα ως έργο, ανθρώπινος συνωστισμός εμπρός σε μαζικά πυρά, αρχαϊκή τέχνη και συνείδηση του σώματος, ο οβελίσκος της Place de la Concorde, νεωτερική διαφήμιση και επιτάχυνση, τα χαρτονομίσματα ως αρχιτεκτονική της κόλασης, έργο τέχνης και ντακουμέντο, η ανάκλιση της γραφής, πρώτη θέα μίας πόλης μέσα στο τοπίο, η μαζική τύφλωση εμπρός στον κίνδυνο, Spes του Αντρέα Πιζάνο, η δύναμη της μετεγγραφής, καταστροφή και αιωνιότητα των ερειπίων, η προσήλωση στην προσωπική ύπαρξη, βιομηχανικός σχεδιασμός και η ψυχρότητα των αντικειμένων, “προς το πλανητάριο”. Ο τελευταίος είναι και ο μόνος τίτλος που απαντάται στο βιβλίο αυτολεξεί, πρόκειται για το καταληκτικό του κείμενο. Ο Theodor Adorno γράφει: “Ενώ η σκέψη του Μπένγιαμιν εισέρχεται, χωρίς κάποιο διανοητικό απόθεμα, μέχρις έρωτος, σε αυτόν το χώρο του μυθικού, η καθεμιά από τις προτάσεις του ριγεί από τη διαίσθηση η οποία εκφράζεται μια φορά στο βιβλίο ως αξίωμα: ότι αυτό το ένοχο όλο της νεωτερικότητας θα καταρρεύσει, είτε από μόνο του είτε από δυνάμεις που θα το γκρεμίσουν από έξω.” —